

บทที่ 2

นวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่น

ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับวัยรุ่น

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะพัฒนาการ ความต้องการและความสนใจของวัยรุ่นมีความจำเป็นต่อการแปลนวนิยายสำหรับวัยรุ่น เพราะมนุษย์จะมีพัฒนาการสมวัยคือ ลักษณะพฤติกรรมเฉพาะวัยของบุคคลส่วนใหญ่ ซึ่งต้องปรากฏขึ้นเมื่อเข้าสู่วัยนั้น ๆ ถ้าหากไม่ปรากฏ กล่าวได้ว่า มีพฤติกรรมไม่สมวัย อย่างไรก็ตาม ไม่จำเป็นเสมอไปว่าคน ๆ นั้นจะต้องมีพัฒนาการเหมือนลักษณะแห่งวัยของคนส่วนมาก อาจช้าไปหรือเร็วไปสำหรับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง (ศรีเรือน แก้วกังวาล 2518: 28)

ช่วงอายุของวัยรุ่น คือ ระยะเริ่มต้นและสิ้นสุดของวัยรุ่น ยังไม่มีเกณฑ์ที่แน่นอนจะมีความแตกต่างกัน ตามสภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจ และวัฒนธรรม (Blair 1964: 1) เช่น Carter V. Good (1973: 16) จัดช่วงวัยรุ่นตั้งแต่อายุ 13 หรือ 14 ปี จนถึงอายุ 20 ปีเศษ เช่นเดียวกับ Zena Sutherland, Dianne L. Monson และ May Hill Arbutnot (1981: 678) เห็นว่า ช่วงอายุของวัยรุ่นเริ่มต้นเมื่ออายุ 13 ปี และสิ้นสุดเมื่ออายุ 20 ปี Peter Hollindale (1974: 39) กล่าวว่า ช่วงอายุของวัยรุ่น เริ่มต้นเมื่ออายุ 13 ปี แต่ไม่ได้ระบุว่าสิ้นสุดลงเมื่อใด John Barren Mays (1983: 1090) กล่าวว่า ในประเทศอังกฤษถือว่า ระยะสิ้นสุดวัยรุ่น เมื่ออายุ 18 ปี สุชา จันท์เอม และสุรางค์ จันท์เอม (2529: 21) ให้ความเห็นว่า อายุของวัยรุ่นจะอยู่ระหว่าง 10-20 ปี ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดช่วงอายุของวัยรุ่นตรงกับของ Alexander A. Schneiders (1971: 65) T.E. Engle (1988: 176) และ ประเทือง โตทอง (2523: 7) คือ มีอายุในช่วง 13-18 ปี ได้แก่เด็กที่กำลังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษา

พัฒนาการของวัยรุ่น

วัยรุ่น หรือ วัยหนุ่มสาว คือ ระยะเวลาพัฒนาการของมนุษย์ระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ (Good 1973: 16) เป็นวัยที่เข้าสู่สุ่วติภาวะ มีพัฒนาการด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม (Schneiders 1971: 55) ซึ่งพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของบุคคลย่อมมีความสัมพันธ์กัน มีอิทธิพลต่อกัน หรือมีผลที่เกี่ยวเนื่องกัน หากเกิดความเปลี่ยนแปลงในพัฒนาการด้านใดด้านหนึ่ง และพัฒนาการทุกด้านจะพัฒนารวมกัน โดยไม่แยกหรือขาดตอนจากกัน

1. พัฒนาการทางด้านร่างกาย เป็นระยะที่มีการเจริญเติบโตทางร่างกายอย่างรวดเร็ว มีน้ำหนักเพิ่มขึ้น ประมาณร้อยละ 50 และส่วนสูงเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 25 (พิพัฒน์ ชูวรเวช 2523: 73) เด็กผู้ชายเริ่มมีหนวด เสียงแตก อวัยวะเพศเติบโตเต็มที่ แต่ถ้าวัยเจริญเติบโตเป็นไปอย่างช้า ๆ จะมีความวิตกกังวลกลัวว่า จะไม่ได้เป็นผู้ชายที่สมบูรณ์ เด็กผู้หญิงเริ่มมีหน้าอกและประจำเดือน มักจะสูงและมีน้ำหนักมากกว่าเด็กผู้ชายที่มีอายุเท่ากัน (Engle 1988: 176) วัยรุ่น เป็นวัยที่เข้าสู่สุ่วติภาวะทางเพศอย่างสมบูรณ์ และพร้อมที่จะเป็นพ่อแม่ได้ (สุชา จันทรเฒ และสุรางค์ จันทรเฒ 2522: 7)

2. พัฒนาการทางสติปัญญา เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นจะมีพัฒนาการทางสติปัญญาเต็มที่ นักจิตวิทยาได้ทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางสติปัญญา เด็กผู้หญิงจะได้คะแนนมากกว่าเด็กผู้ชาย อาจเป็นเพราะเด็กผู้หญิงเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าผู้ชาย หรือเป็นเพราะแบบทดสอบวัดความสามารถมีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ภาษา คำศัพท์ การเปรียบเทียบ ซึ่งเด็กผู้หญิงจะทำได้ดีกว่าเด็กผู้ชาย การทดสอบทางสติปัญญาจะมีค่ามากในการให้คำปรึกษา ถ้าวัยรุ่นมีสติปัญญาสูง ก็จะมีความสามารถในการรับความรู้ ความเข้าใจ การปรับตัว และสามารถนำความคิดต่าง ๆ มาใช้แก้ปัญหาของตนเอง ของชาติ และของโลกได้ (Engle 1988: 176)

3. พัฒนาการทางอารมณ์ วัยรุ่นมีการติดต่อกับบุคคลเพิ่มมากขึ้นกว่าวัยเด็ก

เป็นวัยที่กำลังศึกษาเล่าเรียนหรือเริ่มทำงาน การเรียนรู้ในสังคมมีมากขึ้น จึงต้องการ การยอมรับจากสังคม และต้องการเป็นอิสระจากผู้ใหญ่ พยายามแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเอง ซึ่งในระยะแรกมักจะยังปรับตัวไม่ได้ จึงทำให้เกิดอารมณ์ต่าง ๆ เช่น ความกลัว ความ กังวลใจ ความก้าวร้าว ความดื้อรั้น เป็นต้น (ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม 2527: 66-68)

4. พัฒนาการทางสังคม จะมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการด้านอื่น ๆ ไปพร้อมกัน คือ พัฒนาการทางกาย อารมณ์และสติปัญญา วัยรุ่นมีความกระตือรือร้น สนใจในการติดต่อกับสังคมนอกบ้าน ความสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ มักจะมีความขัดแย้งกัน เพราะวัยรุ่นไม่เข้าใจ บทบาทที่แน่นอนของตนเอง ระหว่างความต้องการเป็นผู้ที่มีอิสระ กับความรู้สึกที่ต้องการความรัก ความเอาใจใส่จากผู้ใหญ่ (ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม 2527: 102-103)

ความต้องการของวัยรุ่น

เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่คาบเกี่ยวกันระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ เด็กบางคนเข้าสู่ วัยรุ่นได้รวดเร็ว ในขณะที่วัยรุ่นบางคน ยังมีความต้องการเช่นเดียวกับเด็ก ดังนั้นจึงควร ที่จะศึกษาความต้องการพื้นฐานของเด็ก และความต้องการเฉพาะของวัยรุ่นประกอบกัน

May Hill Arbuthnot และ Zena Sutherland (อ้างถึงใน กล่อมจิตต์ นหลายเวช 2526 ข: 10-11) ได้กำหนดความต้องการพื้นฐานของเด็กไว้ 7 ประการดังนี้

1. ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย การได้รับความอบอุ่นจากพ่อแม่ ความเอาใจใส่และความสุขสบายต่าง ๆ
2. ความต้องการความรัก และได้รับความรักจากคนอื่น เช่น รักพ่อแม่ ญาติ พี่น้อง เพื่อนฝูง สัตว์ และต้องการความรักจากคนเหล่านั้นด้วย
3. ความต้องการแสดงความเป็นเจ้าของในสิ่งต่าง ๆ เช่น พ่อแม่ สิ่งของ เพื่อน สัตว์เลี้ยง

4. ความต้องการความสำเร็จ เมื่อเด็กทำอะไรประสบความสำเร็จ จะเกิดความภาคภูมิใจ และมีกำลังใจที่จะทำงานอื่นต่อไป
5. ความต้องการความเปลี่ยนแปลง เด็กต้องการความเปลี่ยนแปลงจากชีวิตที่ซ้ำซากจำเจ ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย การเปลี่ยนแปลงมีผลทางจิตใจ ทำให้ชีวิตสดใส
6. ความต้องการที่จะรู้หรือความอยากรู้อยากเห็น มักจะมีคำถามจากผู้ใหญ่อยู่เสมอ
7. ความต้องการความสวยงาม และความเป็นระเบียบ เป็นความต้องการในสิ่งอันเป็นสุนทรีย์ ที่ให้ความอึดอ้อมและจรรโลงใจ

Geneva R. Hanna และ Mariana K. McAllister (1968: 71-116) ได้กล่าวถึง ความต้องการของวัยรุ่น อันเป็นผลสืบเนื่องไปถึงความสนใจในการอ่านไว้ 11 ประการ ดังนี้

1. วัยรุ่นต้องการความมั่นใจว่าตนเป็นผู้ที่ปกติทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม

วัยรุ่นต้องการมีร่างกายและฐานะทางเศรษฐกิจเหมือนกับผู้อื่น ต้องการเรียนรู้ถึงการปรับตัวและต้องการเป็นที่ยอมรับของสังคม ถ้าร่างกายไม่เหมือนกับผู้อื่น เช่น อ้วน ผอม สูง ต่ำ เกินไป หรือมีฐานะด้อยกว่าผู้อื่น จะเกิดความกังวลใจและขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

เนื้อหาของหนังสือควรเป็นเรื่องที่แนะนำให้วัยรุ่นยอมรับสภาพของตนเอง เน้นให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล หรือเป็นเรื่องของคนที่มีความผิดปกติทางร่างกาย แต่สามารถฟันฝ่าอุปสรรคจนสามารถประสบความสำเร็จในชีวิต

2. วัยรุ่นต้องการที่จะพัฒนาความเป็นอิสระทางอารมณ์จากผู้ใหญ่

วัยรุ่นต้องการอิสระที่จะแสดงบทบาทของตนในสังคม โดยปราศจากการควบคุมของผู้ใหญ่ ถ้าวัยรุ่นไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนที่ดี ถูกผู้ใหญ่บังคับจนไม่สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง ก็จะมีปฏิกิริยาต่อต้านสังคมหรืออาจเป็นคนที่เก็บกด

เนื้อหาของหนังสือเป็นเรื่องที่ช่วยให้วัยรุ่นรู้ว่าการต้องการอิสระไม่ใช่เป็นของที่แปลกใหม่ และเป็นส่วนหนึ่งของความต้องการของวัยรุ่น

3. วัยรุ่นต้องการความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัว

วัยรุ่นต้องการมีอิสระจากผู้ใหญ่ แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องการความรัก และต้องการเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว มักจะมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ เพราะความแตกต่างระหว่างวัย สภาพสังคมและเศรษฐกิจ

เนื้อหาของหนังสือจะเป็นเรื่องครอบครัวที่เป็นสุขหรือครอบครัวที่มีปัญหา ในขณะเดียวกันควรจะสอดแทรกกฎระเบียบของครอบครัว เพื่อให้วัยรุ่นเข้าใจและปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจมากกว่าถูกบังคับ

4. วัยรุ่นต้องการความช่วยเหลือแนะนำในเรื่องบทบาทของผู้ใหญ่ โดยเฉพาะเรื่องอาชีพ และการตั้งหลักฐาน ครอบครัว

เมื่อวัยรุ่นจบการศึกษา เริ่มทำงานสร้างฐานะของตนเอง มีการคบเพื่อนต่างเพศ ซึ่งจะนำไปสู่การแต่งงานและการสร้างครอบครัว

เนื้อหาของหนังสือควรเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ เพื่อวัยรุ่นจะได้รับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับอาชีพที่ตนสนใจ และเรื่องปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตครอบครัว

5. วัยรุ่นต้องการความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนวัยเดียวกันทั้งสองเพศ

วัยรุ่นชอบรวมกลุ่มกับเพื่อนทั้งเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศ ในการทำกิจกรรม หรือเล่นกีฬา ต้องการให้เพื่อนในกลุ่มยอมรับ

เนื้อหาของหนังสือควรเป็นเรื่องสิทธิ หน้าที่ จรรยาบรรณ การวางตัวในสังคม บุคลิกภาพของแต่ละบุคคล ลักษณะการเป็นผู้นำ

6. วัยรุ่นต้องการเรียนรู้ในเรื่องธรรมชาติ

สัญชาตญาณของวัยรุ่นมีความอยากรู้อยากเห็นและกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ ต้องการเข้าใจถึงธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ยังต้องการเข้าใจเรื่องราวของจักรวาล แม้กระทั่งเรื่องความรู้สึกของสัตว์ต่าง ๆ

เนื้อหาของหนังสือควรเป็นเรื่องโลก และจักรวาล อีกทั้งสภาพแวดล้อมทั่วไป เพื่อวัยรุ่นจะได้ใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างคุ้มค่า

7. วัยรุ่นต้องการที่จะได้รับความสำเร็จ

วัยรุ่นต้องการที่จะได้รับความสำเร็จ อันเกิดจากความมานะอดุสาหะของตนเองและเป็นที่ยอมรับจากบุคคลอื่น ซึ่งจะทำให้เกิดความภาคภูมิใจ แต่บางครั้งความล้มเหลว ก็จะเป็นประสบการณ์ให้วัยรุ่นมีความพยายามมากขึ้นในการที่จะบรรลุเป้าหมายไปสู่ความสำเร็จ

เนื้อหาของหนังสือควรเป็นเรื่องของวัยรุ่นที่ประสบปัญหาต่าง ๆ พฤติกรรมของวัยรุ่น และเน้นเนื้อหาให้วัยรุ่นได้รู้ว่าความสำเร็จเป็นผลเกิดจากความพากเพียรพยายามและอดุสาหะ ส่วนมากเป็นหนังสือชีวประวัติของบุคคลต่าง ๆ ที่ประสบความส่วเร็จในชีวิต

8. วิทยุต้องการความช่วยเหลือในการปรับตัวให้เข้ากับสังคม

วิทยุต้องการอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขตามบทบาทหน้าที่ของตน และต้องการที่จะมีส่วนรับผิดชอบสังคม

เนื้อหาของหนังสือควรเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ของสังคมและแนวทางในการแก้ไข

9. วิทยุต้องการความช่วยเหลือในการแสวงหาปรัชญาชีวิตที่แน่นอน

วิทยุต้องการมีอุดมการณ์ของตนเอง เป็นการช่วยให้รู้จักสร้างมาตรฐานของศีลธรรมให้แก่ตนเอง การแสวงหาปรัชญาชีวิต เพื่อต้องการประสบความสำเร็จในชีวิตและดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความสุข

เนื้อหาของหนังสือเป็นเรื่องการแสวงหาข่าวสารข้อมูลที่เป็นความจริงและมีความหมายต่อชีวิต

10. วิทยุต้องการความช่วยเหลือในการพัฒนาความซาบซึ้งในสิ่งอันเป็นศิลปะอันงดงาม

วิทยุต้องการเรียนรู้คุณค่าศิลปะสาขาต่าง ๆ เพราะความงามและความไพเราะแห่งศิลปะ ทำให้วิทยุได้รับความสุข มีจิตใจเบิกบาน และเกิดความประทับใจ

เนื้อหาของหนังสือ ควรเป็นเรื่องศิลปะในสาขาต่าง ๆ เช่น วรรณคดี จิตรกรรม สถาปัตยกรรม เป็นต้น

11. วัยรุ่นต้องการพักผ่อนและความสนุกสนานบันเทิง

เมื่อวัยรุ่นเรียนหนังสือ หรือทำงานหนักก็ต้องการพักผ่อน แสวงหาความสนุกสนานจากสิ่งต่าง ๆ เช่น การเล่นกีฬา ดูภาพยนตร์ อ่านหนังสือ ฟังเพลง ฯลฯ

เนื้อหาของหนังสือควรมีหลากหลายเพื่อสนองความสนใจของวัยรุ่น เช่น นวนิยายประเภทตลกขบขัน หรือการเล่นกีฬาประเภทต่าง ๆ เป็นต้น

สรุป ในการแปลนวนิยายสำหรับวัยรุ่น จะต้องพิจารณาเนื้อหาของต้นฉบับให้สอดคล้องกับความต้องการของวัยรุ่น ได้แก่ ต้องการความมั่นใจว่าตนเป็นผู้ปกติทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ต้องการที่จะพัฒนาความเป็นอิสระทางอารมณ์จากผู้ใหญ่ ต้องการความช่วยเหลือในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัว ต้องการความช่วยเหลือแนะนำในเรื่องบทบาทของผู้ใหญ่ โดยเฉพาะเรื่องอาชีพและการตั้งหลักฐานครอบครัว ต้องการความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนวัยเดียวกันทั้งสองเพศ ต้องการเรียนรู้ในเรื่องธรรมชาติ ต้องการที่จะได้รับความสำเร็จ ต้องการความช่วยเหลือในการปรับตัวให้เข้ากับสังคม ต้องการความช่วยเหลือในการแสวงหาปรัชญาชีวิตที่แน่นอน ต้องการความช่วยเหลือในการพัฒนาความซาบซึ้งในสิ่งอันเป็นศิลปะอันงดงาม ต้องการพักผ่อนและความสนุกสนานบันเทิง

ความสนใจของวัยรุ่น

ความสนใจของวัยรุ่น มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับความต้องการของวัยรุ่นอย่างใกล้ชิด (เดโช ส่วนานนท์ 2519: 29 ; ลมูล รัตตากร 2529: 12) สรุปได้ดังนี้

1. ความสนใจในเรื่องเพศ จุดเริ่มต้นของการย่างเข้าสู่วัยรุ่น อยู่ที่ต่อมเพศเริ่มทำงานผลิตฮอร์โมน ความต้องการทางเพศจึงมีลักษณะเด่น เป็นแรงขับทางเพศเบื้องต้นจะนำไปสู่การจูงใจในทางเพศขั้นสูงขึ้น เช่น จริตกริยา ทำทาง เป็นต้น

2. ความสนใจในการเลือกอาชีพ วัยรุ่นมีความสนใจในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับความสามารถของตน ความสนใจในอาชีพอาจเกิดจากพ่อแม่ เพื่อน สภาพความนิยมของสังคม มีอิทธิพลมากที่สุดต่อการตัดสินใจของวัยรุ่น

3. ความสนใจในตนเอง วัยรุ่นมีความสนใจในตนเอง ด้วยเกรงว่าตนเองจะมีรูปร่างผิดแปลกจากคนอื่น ถ้ามีรูปร่างผิดปกติจะทำให้วัยรุ่นครุ่นคิด จนอาจแสดงออกทางพฤติกรรมที่แปลก ๆ เพื่อเน้นการปรับตัวแก้ความกังวลใจของตนเอง นอกจากนี้วัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการเป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งของสังคม จึงทำให้มีความคิดที่เป็นลักษณะของกลุ่ม ซึ่งจะเห็นได้ชัดในเรื่องการแต่งกาย

4. ความสนใจในการทดลองค้นคว้าหาเหตุผลด้วยตนเอง ด้วยลักษณะที่มีความอยากรู้อยากเห็น วัยรุ่นจึงมีความสนใจใคร่รู้ในเรื่องต่าง ๆ มุ่งมั่นหาคำตอบให้จงได้ โดยการพยายาม คิดค้นหาคำตอบด้วยตนเอง เพราะถ้าคิดหาคำตอบได้ก็จะทำให้เกิดความภาคภูมิใจ นอกจากนี้ยังสนใจค้นหาสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ อยู่เสมอ มีจินตนาการกว้างไกล สนใจการประดิษฐ์ การเขียนภาพ การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์

5. ความสนใจในกิจกรรม เนื่องจากวัยรุ่นมีพลังงานมาก จึงสนใจกีฬาที่เล่นเป็นทีมหรือกิจกรรมที่ทำเป็นกลุ่ม ความสนใจของวัยรุ่นชายหญิงจะแตกต่างกัน กิจกรรมที่วัยรุ่นชายสนใจ ได้แก่ เครื่องยนต์กลไก การออกกำลังกาย การผจญภัย เป็นต้น กิจกรรมที่วัยรุ่นหญิงสนใจ ได้แก่ การอ่านหนังสือ เย็บปักถักร้อย การแต่งโคลงกลอน เป็นต้น

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการแปล

ความหมายของการแปล

การแปล หรือ Translation มีรากศัพท์เป็นภาษาละติน จากคำว่า

Translatio หมายถึง การส่งผ่าน หรือ การถ่ายทอด (Harris and Lavery, eds. 1975: 2776) มีผู้ให้ความหมายไว้หลายประการ ดังนี้

วิทย์ ศิวะศรียานนท์ (2504: 345) : การแปล เป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกระหว่างชนชาติต่าง ๆ เพื่อได้เรียนรู้อารยธรรมซึ่งกันและกัน ต่างฝ่ายต่างก็รู้สึกนึกว่า ตนเองยังขาดบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งมีอยู่เพียบพร้อมในวรรณคดีของชาติใกล้เคียง

ปราณี บานชื่น (2522: 22) : การแปล คือกระบวนการที่กระทำต่อภาษา กล่าวคือ เป็นกระบวนการที่เอาถ้อยความที่เขียนด้วยภาษาหนึ่ง ไปแทนที่ถ้อยความที่เขียนด้วยอีกภาษาหนึ่ง

ฉัตรชัย ศุภระภาญจน์ (2523: 165) : การแปล เป็นกระบวนการเรียบเรียง ถ้อยคำที่เขียนด้วยภาษาหนึ่ง ไปแทนที่คำที่เขียนด้วยภาษาอื่นอีกภาษาหนึ่ง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง หมายถึง กระบวนการที่เปลี่ยนแปลง หรือถ่ายทอดความคิดด้วยภาษาหนึ่ง ออกไปเป็นอีกภาษาหนึ่ง

Better Translation for Better Communication (1984: 33) และ Mildred L. Larson (1984: 3): การแปล เป็นการถ่ายทอดเนื้อหา จากภาษาของต้นฉบับ (Source Language) ไปสู่ภาษาที่จะแปล (Target Language หรือ Receptor Language) โดยคงความหมายและรูปแบบประโยคของภาษาเดิมไว้

จากความหมายที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การแปล คือ การถ่ายทอดความคิดจากภาษาหนึ่ง ไปอีกภาษาหนึ่ง โดยให้มีความครบถ้วนตรงตามต้นฉบับทุกประการ ไม่มีการตัดต่อหรือแต่งเติมใด ๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งให้คงอรรถรสเดิมของต้นฉบับไว้ทุกกระบวนการ นอกจากนี้ การแปล ยังเป็นสิ่งที่ฝึกฝนได้ ในขอบเขตหนึ่งเท่านั้น คือ จะฝึกได้ในส่วนที่เป็น ความรู้ด้านภาษา ซึ่งถือว่าเป็นงานศาสตร์ แต่ในส่วนที่เป็นความคิดสร้างสรรค์ที่จะประดิษฐ์งานแปล ให้

มีคุณภาพดียิ่งขึ้นไปนั้น ซึ่งถือว่าเป็นงานศิลปะไม้อาจฝึกสอนกันได้ (วรรณภ วัฒนเวลา 2532: 4) ดังนั้นผู้แปลจึงควรมีการฝึกฝนเพื่อหาความชำนาญในการแปล

ลักษณะของการแปล

คณะกรรมการจัดทำหนังสือแปล กระทรวงศึกษาธิการ (ม.ป.ป.: 10-12)

จำแนกลักษณะของการแปลได้ 6 ประเภท คือ

1. แปลแบบคำต่อคำ หรือประโยคต่อประโยค ต้องรักษาเนื้อความเดิมไว้ให้ถูกต้องครบถ้วนให้มากที่สุด และควรจะเรียบเรียงเป็นภาษาไทยที่ถูกต้องและสละสลวยตามหลักการใช้ภาษา วิธีการแปลประเภทนี้ เหมาะสำหรับแปลสารคดี ตำราทางวิชาการต่าง ๆ เช่น ตำราแพทย์ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ เกษตรศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ เป็นต้น เนื้อหาเกี่ยวกับทฤษฎี กฎเกณฑ์ โจทย์ และสูตรต่าง ๆ ต้องไม่ผิดพลาด ดังนั้นผู้แปลจึงต้องมีความรู้ในวิชาที่จะแปลเป็นอย่างดี

การแปลบันเทิงคดีประเภทนวนิยาย เรื่องสั้น ละครพูด บทสนทนาโต้ตอบ ฯลฯ ถ้าใช้วิธีแปลประเภทคำต่อคำ หรือประโยคต่อประโยค ต้องรักษาทั้งเนื้อความ รส อารมณ์ และความคิดที่แสดงอยู่ในเนื้อความตามที่ตั้งต้องการ เช่น ความขบขัน ความเศร้าโศก ความอ่อนหวาน ความดุเดือด ความโกรธเกรี้ยว ดังนั้นผู้แปลต้องรู้จักเลือกคำ เลือกใช้ลีลาของคำได้เหมาะกับเนื้อความ และตรงความหมายตามสำนวนของต้นฉบับเดิม หนึ่งคำสุภาษิต พังเพย สำนวน ของภาษาต่างชาตินั้นหากมีความหมายตรงกัน หรือเทียบเท่ากับคำในภาษาไทยผู้แปลก็นำคำในภาษาไทยมาใช้ได้เลย

2. แปลโดยตัดทอนผลความออกตามที่พิจารณาเห็นสมควร แต่ต้องพยายามรักษาเนื้อความ ถ้อยคำสำนวนของต้นฉบับเดิมไว้ให้มากที่สุด ก่อนจะตัดประโยคใดที่เห็นว่าเป็นผลความ ต้องพิจารณาบทวนให้แน่ใจว่ามีใช่ เป็นเนื้อหาที่สำคัญ และถึงตัดข้อความนั้น

แล้วก็ไม่ทำให้เสียเรื่องและเสียรส วิธีการแปลประเภทนี้ เหมาะสำหรับการแปลสารคดีฉบับสั้นเทีงคดี เช่น สารคดีท่องเที่ยว เพราะผู้แต่งเขียนโดยการเล่าเรื่องเชิงวิชาการ ใช้บรรยายโวหารบนพรรณนาโวหาร เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งความเพลิดเพลินและความรู้ ข้อพึงระวังคือ ความผิดพลาดในเนื้อเรื่อง ผู้แปลอาจตีความหมายผิด เพราะไม่เข้าใจขนบธรรมเนียมประเพณีเพียงพอ หรืออาจเป็นเพราะผู้แปลตัดข้อความที่เป็นเนื้อหาสาระที่สำคัญทิ้งไป

3. แปลอย่างเรียบเรียง เป็นวิธีที่ผู้แปลอ่านแต่ละย่อหน้าของเนื้อหาจนจบตอนเสียก่อนแล้ว จึงเก็บเนื้อหาความมาเรียบเรียงใหม่ ตามต้นฉบับเดิม โดยไม่มีข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่อง ทั้งนี้เพื่อให้ได้ภาษาได้อย่างกระชับรัด โดยไม่ตัดหรือเพิ่มเติมข้อความลงไปจนเกินเนื้อหาของต้นฉบับ

4. แปลอย่างอิสระ คือ ใช้วิธีแปลอย่างเรียบเรียง แต่ก็อาจตัดผลความหรือเนื้อเรื่องที่ผู้แปลเห็นว่าไม่สำคัญออกเพื่อไม่ให้เรื่องเยิ่นเย้อ หรืออาจเพิ่มเติมเนื้อหาเพื่อความชัดเจน อีกทั้งเพื่อให้เกิดความไพเราะกินใจผู้อ่าน การแปลประเภทนี้ นักแปลนวนิยายเรื่องสั้น หรือสารคดีฉบับสั้นเทีงรุ่นเก่าของไทยนิยมใช้ และในปัจจุบันก็ยังคงใช้การแปลประเภทนี้กับการแปลหนังสือนิทาน หรือเรื่องสำหรับเด็ก

5. แปลเอาแต่ความสำคัญ เป็นทำนองเล่าเรื่องย่อ ๆ ด้วยสำนวนง่าย ๆ การแปลประเภทนี้ทำให้นักหนังสืออ่านง่าย (Simplified edition) ซึ่งต้นฉบับเดิมเป็นวรรณกรรมเรื่องยาว ระดับสูง ขากต่อการเข้าใจ เพราะใช้คำยากที่ไม่คุ้นเคย หรือคำโบราณ เช่น วรรณกรรมคลาสสิกของต่างชาติ

6. แปลเก็บความย่อ ๆ เฉพาะตอน เมื่อผู้แปลเห็นว่า ตอนใดที่ผู้อ่านไม่จำเป็นต้องรู้รายละเอียด จึงแปลเก็บความย่อ ๆ เฉพาะตอนเพียงเพื่อให้เนื้อเรื่องติดต่อกันกับตอนที่ผู้แปลเห็นว่าสำคัญ ซึ่งแปลไว้อย่างละเอียด แบบคำต่อคำ หรือประโยคต่อประโยค การแปลประเภทนี้จึงมีทั้ง ความย่อ และการแปลแบบเรียบเรียงอยู่ในเรื่องเดียวกัน

ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพของงานแปล

คุณภาพของการแปลขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ได้แก่ ภาษาของต้นฉบับ ทักษะคติในการยอมรับ เนื้อหาของผู้แปล และเวลา (Better Translation and Better Communication 1984: 56-57)

1. ภาษาของต้นฉบับ ภาษาแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน คือ ความหมายของคำในภาษาหนึ่งอาจมีความหมายแตกต่างกันในอีกภาษาหนึ่ง หรืออาจมีความหมายได้หลาย ๆ อย่าง ผู้แปลจึงต้องเลือกใช้คำให้ถูกต้อง
2. ทักษะคติในการยอมรับเนื้อหาของผู้แปล ขึ้นอยู่กับความรู้ ความสามารถ ในภาษาต้นฉบับของผู้แปล ถ้าผู้แปลมีความรู้ ความชำนาญมากย่อมจะเข้าใจเนื้อหาเป็นอย่างดี และสามารถถ่ายทอดเนื้อหาออกมาได้ถูกต้อง
3. เวลา งานแปลที่ประณีต ต้องอาศัยเวลาว่างในการแปลตามที่คุณแปลต้องการ เนื่องจากผู้แปลต้องใช้เวลาในการพิจารณา แก้ไข ชัดเกล้าสำนวนให้สละสลวย ถ้ารีบเร่งเกินไปอาจทำให้งานแปลผิดพลาดได้

อย่างไรก็ตาม ปราณี บานถิ่น (2522: 22) กล่าวว่า งานแปลที่ดีนั้น จะมีคุณสมบัติ ทั้งด้านความสวย คือ ความสละสลวยของภาษาที่ใช้ในฉบับแปล และความซื่อ คือ ความตรงกันในด้านความหมายของต้นฉบับและฉบับแปล โดยครบถ้วนกระบวนความไม่ขาด ไม่เกิน

วัตถุประสงค์ของการแปล

การแปลของชาติต่าง ๆ มีวัตถุประสงค์คล้ายกัน คือ

1. เพื่อเผยแพร่ศาสนา และศึกษาหลักปฏิบัติในภาษาอื่น ๆ

2. เพื่อเล่นกีฬาและตำนานของแต่ละชาติ
3. เพื่อเผยแพร่วัฒนธรรมซึ่งกันและกัน
4. เพื่อติดต่อแลกเปลี่ยนข่าวสาร และวิทยาการระหว่างประเทศ อันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาสังคมให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น (วรรณี ต้องเคียน 2515: 33)

คุณสมบัติของนักแปลนวนิยายสำหรับวัยรุ่น

ลมูล รัตตากร (2529: 128-130) ได้กล่าวถึง คุณสมบัติของนักแปลนวนิยายสำหรับวัยรุ่น ดังนี้

1. เข้าใจธรรมชาติของวัยรุ่น
2. ทราบความสนใจเกี่ยวกับการอ่านของวัยรุ่น
3. รักการแปลหนังสือ
4. มีจินตนาการ
5. มีความทันสมัยอยู่เสมอ
6. รักการอ่าน
7. มีความสนใจในการใช้ภาษา
8. มีความขยันหมั่นเพียร
9. มีความอดทน
10. มีอารมณ์อ่อนไหว และจิตใจละเอียดอ่อน

ขั้นตอนในการแปล

เพื่อที่จะให้การแปลประสบความสำเร็จเป็นที่ยอมรับและได้รับความนิยมนจากผู้อ่าน ผู้แปลจำเป็นต้องอาศัยขั้นตอนในการแปลเข้ามาช่วย สรุปได้ดังนี้

1. ขึ้นเลือกเรื่อง ต้องเลือกเรื่องที่ถูกใจผู้แปลเป็นเบื้องต้น เพราะจะทำให้ผลการแปลออกมาดี นอกจากนั้นยังต้องคำนึงถึงวัยของผู้อ่าน (ลมูล รัตตากร 2522: 13)

2. ขึ้นขอลิขสิทธิ์ เนื่องจากวรรณกรรมแต่ละเรื่อง โดยเฉพาะวรรณกรรมในประเทศตะวันตกมักมีการจดทะเบียนลิขสิทธิ์วรรณกรรมไว้ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องขออนุญาตต่อเจ้าของลิขสิทธิ์เสียก่อน จึงจะนำมาแปล แม้วรรณกรรมนั้นจะไม่มีมีการจดทะเบียนลิขสิทธิ์ก็ตาม แต่โดยมารยาทแล้วผู้แปลควรจะบอกกล่าวหรือขออนุญาตต่อผู้เป็นเจ้าของวรรณกรรมเป็นลายลักษณ์อักษรเสียก่อน ในการติดต่อขอลิขสิทธิ์นั้น อาจกระทำได้โดยการติดต่อด้วยตนเอง หรืออาจปรึกษากับสมาคมผู้จัดพิมพ์ หรือสมาคมผู้จัดจำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย หรือสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย (ฉัตรชัย ศุภระกาญจน์ 2523: 167-168)

3. ขึ้นแปล เมื่อเลือกเรื่องที่จะแปลได้แล้ว และติดต่อขอลิขสิทธิ์ในการแปลแล้วก็ถึงขั้นแปลซึ่งผู้แปลจะต้องอ่านเรื่องที่จะแปลตั้งแต่ต้นจนจบอย่างน้อย 2 ครั้ง เพื่อตรวจดูความหมายของคำศัพท์เลือกใช้คำให้เหมาะสม ต้องให้ได้ความหมายใกล้เคียงกับต้นฉบับที่สุด ไม่มีการตัดทอน ต่อเติม เปลี่ยนแปลงต้นฉบับ หรือละข้อความไว้ในฐานที่เข้าใจ ในขั้นแปลมีลักษณะดังนี้

3.1 เตรียมอุปกรณ์ประกอบการแปลให้พร้อม ได้แก่ พจนานุกรม อังกฤษ - ไทย หลักการถอดอักษรโรมันเป็นอักษรภาษาไทย ศัพท์บัญญัติของราชบัณฑิตยสถาน พจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน ศัพท์หมวดเฉพาะวิชา เป็นต้น

3.2 ใช้คำแปลให้เหมาะสม ผู้แปลควรจะพยายามแปลเอาความหมายมากกว่าแปลตามตัวอักษร โดยเฉพาะในภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะหาคำที่มีความหมายตรงกันมีน้อยมาก อีกทั้งขนบธรรมเนียมของอังกฤษกับไทยก็แตกต่างกัน ดังนั้นผู้แปลจึงควรอาศัยความหมายในพจนานุกรมเป็นเพียงแนวความคิดแล้วให้ความคิดของผู้แปลมาวิเคราะห์เลือกคำและผูกประโยคให้เป็นสำนวนไทย

3.3 ใช้คำไทยอย่างถูกต้อง ภาษาไทยมีคำที่เอื้อให้ผู้แปลเลือกใช้ให้เป็น

กรรม กระทบ เป็นต้น ผู้แปลสามารถใช้คำเหล่านี้ได้ตามฐานะของผู้พูด (สมทรง
ณ นคร 2522: 38-39)

4. ขั้นขีดเวลาภาษา เมื่อดำเนินการแปลเสร็จทั้งเรื่องแล้ว ควรพักไว้
ประมาณ 2 สัปดาห์ เพื่อช่วยให้ผู้แปลมองเห็นข้อบกพร่องในการแปลได้มากขึ้น เริ่มตรวจ
แก้และขีดเวลาสำนวนภาษา ตรวจดู ข้อความทุกตอนให้สัมพันธ์กัน แปลศัพท์คำเดียวกัน
ให้ตรงกันตลอดทั้งเรื่อง หรือเติมคำลงไปบ้างเพื่อความเข้าใจที่ชัดเจน ถ้ามีข้อความตอนใด
ที่ไม่เข้าใจ ไม่ควรปล่อยทิ้งไว้ อาจจะไปตามผู้รู้เข้ามาช่วยทำคำอธิบาย หากมีข้อความ
ในต้นฉบับแปลที่เห็นว่าแก้ไขแล้วยังไม่ชัดเจน ผู้แปลอาจทำเชิงอรรถเอาไว้ (สมทรง ณ
นคร 2522: 40)

5. ขั้นพิมพ์ต้นฉบับ ก่อนนำไปพิมพ์ ควรตรวจแก้อักษรวิเศษและวรรคตอนของ
ต้นฉบับ ในการพิมพ์ตัดควรพิมพ์ไว้ 2 ชุด ชุดหนึ่งสำหรับส่งไปยังสำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์
อีกชุดหนึ่งเก็บไว้กับผู้แปลเพื่อเป็นหลักฐาน เมื่อพิมพ์ตัดต้นฉบับเสร็จ ควรนำมาแก้คำและ
วรรคตอนที่อาจพิมพ์ผิดพลาดอีกครั้งหนึ่ง (ฉัตรชัย ศุภระภาญณ์ 2523: 170)

6. ขั้นบันทึกรายละเอียดของหนังสือ คือ การบันทึกรายละเอียดของหนังสือ
ที่นำมาแปล เพื่อจะได้นำไปพิมพ์ในหนังสือที่นำมาแปลได้ครบถ้วน ได้แก่

- 6.1 ชื่อผู้แต่ง (ผู้วาดภาพประกอบ - ถ้ามี)
- 6.2 ชื่อเรื่อง
- 6.3 สถานที่พิมพ์ (ชื่อเมือง)
- 6.4 ชื่อสำนักพิมพ์ หรือ โรงพิมพ์
- 6.5 ปีที่พิมพ์
- 6.6 จำนวนหน้า (ของต้นฉบับ)

ลิขสิทธิ์ของการแปล

ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2521 ระบุว่าลิขสิทธิ์ หมายถึง สิทธิแต่ผู้เดียวที่จะทำการใด ๆ เกี่ยวกับงานที่ผู้สร้างสรรค์ได้ทำขึ้น กฎหมายลิขสิทธิ์ จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองผลประโยชน์อันพึงมีพึงได้ของบุคคลที่ได้ใช้ความรู้ความสามารถ หรือความชำนาญของตนสร้างสรรค์ผลงาน ตลอดอายุของผู้สร้างสรรค์ และครอบคลุมไปอีกสิบปี นับตั้งแต่ผู้สร้างสรรค์สิ้นชีวิตไป

การคุ้มครองของกฎหมายลิขสิทธิ์นั้น อนุญาตให้เจ้าของลิขสิทธิ์เท่านั้นสามารถโอนสิทธิ์ให้ผู้อื่นได้ แต่จะต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษร หากผู้ใดฝ่าฝืนถือเป็นการผิดทั้งคดีแพ่งและอาญา คือ มีการปรับโทษ เป็นจำนวนเงิน 10,000-100,000 บาท ต่อการละเมิดลิขสิทธิ์ที่ตัดลอกมา 1 ฉบับ แต่ถ้าเป็นการกระทำเพื่อการค้าผู้กระทำต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ 20,000-200,000 บาท หรือถูกจองจำในคุก

การแปลถือเป็นงานประเภทวรรณกรรม ซึ่งได้รับการคุ้มครองจากกฎหมายลิขสิทธิ์ และเนื่องจากการแปลเกี่ยวข้องกับภาษาอย่างน้อย 2 ภาษาขึ้นไป จึงเกิดเป็นลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ คุ้มครองลิขสิทธิ์ออกไปยังประเทศอื่นตามพันธกรณีที่ตนผูกพันอยู่ ประเทศไทยได้เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาเบอร์ลิน 2 ฉบับ คือ Berlin Act และ Paris Act ซึ่งได้ระบุเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ในการแปลว่า ถ้าเจ้าของลิขสิทธิ์มิได้จัดให้มีหรืออนุญาตให้ผู้อื่น จัดทำคำแปลเป็นภาษาไทยและโฆษณาคำแปลนั้น ในราชอาณาจักรภายในสิบปี นับแต่วันสิ้นปี ปฏิทินของปีที่ได้มีการโฆษณาตามดังกล่าวเป็นครั้งแรก ให้ถือว่าสิทธิที่จะห้ามมิให้ทำซ้ำหรือดัดแปลง หรือโฆษณาซึ่งคำแปลในราชอาณาจักร เป็นอันสิ้นสุดลง ฯลฯ (ไชยยศ เหมะรัชตะ 2527: ข-ง)

การแปลนวนิยายสำหรับวัยรุ่น

นวนิยายสำหรับวัยรุ่น นอกเหนือจากจะแต่งโดยผู้เขียนที่เป็นคนในชาตินั้น ๆ แล้วยังมีการนำนวนิยายจากภาษาอื่นมาแปลเป็นภาษาของตนเอง เพราะโลกปัจจุบัน มนุษย์ได้มีการติดต่อกันอย่างใกล้ชิด ทำให้วรรณกรรมจากภูมิภาคหนึ่งของโลก สามารถถ่ายทอดไปยังอีกภูมิภาคหนึ่งของโลกได้อย่างรวดเร็ว โดยอาศัยกรรมวิธีการแปลเป็นปัจจัย สำคัญ

การแปลนวนิยายสำหรับวัยรุ่นในต่างประเทศ

ในศตวรรษที่ 17 ฝรั่งเศสนับว่าเป็นประเทศที่มีเทพนิยายเป็นจำนวนมาก และเป็นต้นฉบับที่มีผู้นำไปแปลเป็นภาษาต่าง ๆ มากมาย ในปี ค.ศ. 1697 Charles Perrault รวบรวมเทพนิยายขึ้นเป็นชุดแรก ชื่อ Histoires ou contes du temps passé avec des moralités (Histories and Tales of Long Ago with Morals) ประกอบด้วยเรื่อง Blue Beard, The Sleeping Beauty, Little Red Riding Hood, The Master Cat or Puss in Boots, Cinderella or The Little Glass Sleeper เป็นต้น จัดพิมพ์ขึ้นในฝรั่งเศสโดย Claude Barbin มีการแทรกคำสอน ทัศนธรรมนิยม ประเพณี และศีลธรรมไว้ในเนื้อหา เทพนิยายชุดนี้มีชื่อเสียงมาก มีผู้นำไปแปลเป็นภาษาต่างๆ จนเป็นที่รู้จักกันทั่วไป ฉบับภาษาอังกฤษ แปลโดย Robert Samber ในปี ค.ศ. 1729

นอกจากนี้ได้มีการแปลวรรณกรรมเยาวชนจากภาษาอื่นเป็นภาษาฝรั่งเศส โดยในศตวรรษที่ 18 ในระหว่างปี ค.ศ. 1704 - 1717 Antoine Galland ได้นำนิทานเรื่อง The Arabian Nights ซึ่งได้มาจากซีเรีย มาแปลเป็นภาษาฝรั่งเศส คือ เรื่อง Les Mille et une Nuits ต้นกำเนิดของนิทานเรื่องนี้ ยังไม่มีหลักฐานที่แน่ชัด แต่สันนิษฐานว่า นิทานบางเรื่องเป็นเรื่องอินเดียโบราณและอีกหลาย ๆ เรื่อง เป็นเรื่องของเปอร์เซีย และแอฟริกาตอนเหนือ เมื่อ Antoine Galland นำมาแปล

เป็นภาษาฝรั่งเศสได้รับความนิยมน้อยอย่างแพร่หลาย (Sutherland, and others 1981: 265)

ศตวรรษที่ 19 สหรัฐอเมริกาผลิตนวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่น เป็นจำนวนมาก และได้นำนวนิยายจากต่างประเทศมาแปลเป็นภาษาอังกฤษ นวนิยายสำหรับวัยรุ่นที่มีชื่อเสียงในช่วงนี้ คือ เรื่อง Heidi (1880-1881) ของ Johanna Spyri และ เรื่อง Swiss Family Robinson (1812-1813) ของ Johann Wyss นักประพันธ์ชาวสวิส นำมาแปลเป็นภาษาอังกฤษโดย William Godwin ในปี ค.ศ. 1814 (Ellis 1968: 178)

ต่อมาได้เกิดวรรณกรรมประเภทใหม่ขึ้น คือ นวนิยายวิทยาศาสตร์ ซึ่งเริ่มขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศฝรั่งเศส โดยนักประพันธ์ชื่อ Jules Verne ได้แต่งเรื่อง A Voyage to the Center of the Earth (1864) From the Earth to the Moon (1865) Around the World in Eighty Days (1870) รวมทั้งเรื่อง Twenty Thousand Leagues under the Sea ซึ่งได้รับรางวัล French Academy และนำไปแปลเป็นภาษาต่าง ๆ หลายภาษา ได้แปลเป็นภาษาอังกฤษในระหว่างปี ค.ศ. 1870-1879 ได้รับความนิยมจากผู้อ่านเป็นจำนวนมาก (Eaton 1969: 224)

ศตวรรษที่ 20 มีหน่วยงานที่ช่วยส่งเสริมการอ่านของเยาวชนในประเทศต่าง ๆ หลายประเทศ ซึ่งทำหน้าที่รวบรวมรายชื่อหนังสือ หนังสือ ตลอดจนนำหนังสือจากต่างประเทศมาแปลและพิมพ์เผยแพร่ ทำให้มีวรรณกรรมแปลสำหรับเด็กและวัยรุ่นมากขึ้น ได้แก่ ห้องสมุดสำหรับเยาวชนนานาชาติ (International Youth Library) เมืองมิวนิค ประเทศเยอรมนี ได้จัดทำโครงการสำรวจความต้องการในการอ่านของเด็กและเยาวชน และยังได้รวบรวมรายชื่อหนังสือที่ดีที่สุดสำหรับวัยรุ่น จากต้นฉบับภาษาต่างประเทศถึง 60 ภาษาและพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษออกเผยแพร่ (Kent, and others, eds. 1977: 112) สมาคมห้องสมุดเนเธอร์แลนด์ (Netherlands Library Association) จัดตั้ง

ศูนย์หนังสือสำหรับเด็ก (Bureau of Books for Children) ในปี ค.ศ. 1952 ส่งเสริมการผลิตหนังสือเยาวชน โดยการจัดประชุมผู้ขายและผู้ผลิตหนังสือเยาวชน จัดนิทรรศการหนังสือแปลสำหรับเด็กเยาวชนที่เด่น ๆ จากประเทศต่าง ๆ (Ellis 1968: 26)

ต่อมาในปี ค.ศ. 1953 มีการจัดตั้งองค์การระหว่างชาติเพื่อส่งเสริมการผลิตหนังสือสำหรับเด็ก (International Board on Books for Young People หรือ IBBY) โดย Jella Lepman มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้นานาประเทศได้ตระหนักถึงความสำคัญของวรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชนในฐานะสื่อกลางเพื่อสร้างความเข้าใจกันระหว่างชาติต่าง ๆ และเพื่อผลิตหนังสือสำหรับเด็กและเยาวชนให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น ต่อมาเมื่อปี ค.ศ. 1963 ในการประชุมสามัญที่กรุงสต็อกโฮล์ม สหรัฐอเมริกาได้ให้ความสนใจว่าวรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชนยุโรปไปแปลและพิมพ์เผยแพร่หลายเรื่อง เช่น เรื่อง Pippi Longstocking (1950) แต่งโดย Astrid Lindgren เรื่อง Spettekake Holiday (1958) แต่งโดย Edith Unnerstad จากสวีเดน เรื่อง The Road to Agra (1961) แต่งโดย Aimee Sommerfelt จากนอร์เวย์ เรื่อง Big Tiger and Christian (1952) แต่งโดย Fritz Muhlenweg จากเยอรมนี เรื่อง Tistou of the Green Thumbs (1985) แต่งโดย Maurice Droun จากฝรั่งเศส นอกจากนี้ยังได้จัดพิมพ์วารสารราย 3 เดือน ชื่อ Bookbird ซึ่งจะแจ้งข่าวสารเกี่ยวกับหนังสือและหนังสือแปลสำหรับเด็กและเยาวชนของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก (Viguers 1969: 415-416)

การแปลนวนิยายสำหรับเด็กวัยรุ่นในประเทศไทย

การแปลในระยะเริ่มแรกของไทย เป็นการแปลเกี่ยวกับหลักธรรมทางศาสนา สันนิษฐานว่าเริ่มในยุคสุโขทัย นับตั้งแต่ท่านอู่ตระ และโสณะ จากอินเดียมาประกาศพระศาสนาที่สุวรรณภูมิแต่หลักฐานต้นฉบับงานแปลนี้มิได้หลงเหลืออยู่ ที่ปรากฏเป็นหลักฐานแน่นอน คือ มหาชาติคำหลวง ได้นำมาแปลขึ้นในสมัยสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถ ในปี

พ.ศ. 2505 และ นันทโศภนศาสตร์ เป็นการแปลแบบแปลร้อย* เล่มจำนวนกันอย่างไรเพราะ
 สำนวนแม่แต่่มหาชาติร้ายยาวก็แต่งแต่งเฝ้าปากกัน ยิ่งกว่าตั้งใจแปลต้นฉบับ (เชวง
 จันทรเขตต์ 2528: 7)

การแปลนวนิยายสำหรับวัยรุ่น เพิ่งจะมาเริ่มในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนกลาง โดยมี
 มีมูลเหตุจากในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว บรรดาพระบรมวงศานุวงศ์
 และเจ้านาย นิยมเสด็จไปศึกษาในยุโรปกันมาก ทำให้ได้รู้เห็นวัฒนธรรม และความคิดใหม่ ๆ
 ของชาวยุโรป เมื่อกลับมาเมืองไทย จึงนำเอาวัฒนธรรมและความคิดเหล่านั้นมาเผยแพร่
 มีการแปลวรรณกรรมจากภาษาตะวันตกเป็นภาษาไทยกันอย่างแพร่หลาย อันเป็นการเริ่มต้น
 ของการแปล ในสมัยปัจจุบัน โดยถือกันว่านวนิยายแปลเรื่องแรก คือ ความพยาบาท แปล
 โดย แม้วิน (พระยาสุรินทรราชา) จากเรื่อง Vendetta ของ Marie Correlli
 นักประพันธ์สตรีชาวอังกฤษ พิมพ์ลงในหนังสือ ลักวิทยา เล่ม 2 ตั้งแต่ตอนที่ 1 ถึงตอนที่
 10 ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ร.ศ. 115 ถึงเดือนเมษายน ร.ศ. 120 (พ.ศ. 2429
 ถึง พ.ศ. 2444) การแปลนวนิยายเรื่องนี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง หรือการปฏิวัติ
 ในวงวรรณกรรมไทย คือ ไม่ได้ใช้สำนวนหรือวิธีเรียบเรียงแบบที่เคยทำมาก่อน ซึ่งเป็น
 การเล่าเรื่องในทำนองเล่านิทาน หรือพงศาวดาร แต่เป็นการบรรยายตรงกับเนื้อหา
 ของต้นฉบับ ปรับการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสำนวนของคนไทย จึงเป็นที่ติดอกติดใจของ
 นักอ่านในสมัยนั้นเป็นอย่างยิ่ง (เชวง จันทรเขตต์ 2528: 16) ต่อมาละครคณะปราโมทย์
 ของพระโสมนัสอักษรกิจ (ขณะนั้นมีตำแหน่งเป็นนายมหาดเล็ก) ได้นำเรื่องความพยาบาท
 ไปแสดงเป็นละคร และเมื่อนำเรื่องนี้ไปสร้างเป็นภาพยนตร์ และนำออกฉายที่โรงภาพยนตร์

* การแปลแบบแปลร้อย คือ การแปลที่ยกคาถาบาลีสั้นมาวรรคหนึ่ง แปล
 ความแต่งเป็นภาพภาษาไทยวรรคหนึ่งสลับกันไป ตัวอย่างเช่น กัมพูการตอน
 พระเวสสันดรให้บุตรเป็นทานแก่ชุกะ ยานนาวาวเม โหต อันว่าสองหน่องเขาวิ้ง
 มาเป็นสำเภาแก่พ่อเทอญ อจลาภวสาครเร อน นมิริรู้โคลงรู้คล่อง ชีข้ามห้องสงสาร ฯลฯ
 (เชวง จันทรเขตต์ 2528: 16)

พัฒนาการ ทางโรงภาพยนตร์ก็เชิญพระสุรินทรราชา ไปชมเพื่อเป็นเกียรติแก่เรื่องแปล
ของท่าน (วรรณคดี ต้องเคียน 2515: 10)

การแปลนวนิยายภาษาอังกฤษเพื่อพิมพ์เป็นเล่ม เล่มแรก คือ เต็ลมา แปลโดย
ศ.ร. ซึ่งเป็นนามปากกาของหม่อมเจ้าหญิงศุขศรีสมร เกษมศรี ร่วมกับหม่อมเจ้าพลศรีเกษม
เกษมศรี จากเรื่อง Thelma ของ Marie Correlli พิมพ์ที่โรงพิมพ์กรุงเทพฯ
เคลิแมล เมื่อ พ.ศ. 2455 มี สยามแอสตัมป์ กำปนี เป็นผู้จำหน่ายราคาเล่มละ 50
สตางค์ นวนิยายเล่มนี้จำหน่ายได้ดี นักอ่านนิยมกันมาก ศ.ร. จึงแปลนวนิยายเล่มอื่น ๆ
พิมพ์ออกจำหน่ายอีกเดือนละเล่ม เช่น เรื่อง แอบแซงซ์ แปลจากเรื่อง Absinth
ของ Marie Correlli (ต่อมา มาลัย ชูพินิจ หรือ แม่ทองคำ ได้แปลเรื่อง
Absinth ใช้ชื่อว่า เก้าสวาท พิมพ์จำหน่าย เมื่อ ปี พ.ศ. 2471 และ ปีพ.ศ. 2479
แปลเรื่อง Thelma ขึ้นมาอีกครั้ง ใช้ว่า เต็ลมา) (เชวง จันทรเขตต์ 2528: 6)

สำหรับนวนิยายเรื่องอื่น ๆ ที่ได้รับความนิยมมาก เช่น เรื่อง ดวงใจ เป็น
เรื่องที่ ชิม วีระไวทยะ แปล และดัดแปลงมาจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ เรื่อง Heart
ซึ่งเป็นเรื่องแปลมาจากวรรณกรรมภาษาอิตาเลียน จากเรื่อง Il Coure ของ Edmondo
De Amicis เป็นเนื้อเรื่องประเภทสมจริง กล่าวถึงความรักระหว่าง พ่อ แม่ ลูก
ความรักและหน้าที่ของครูกับศิษย์ ความรักระหว่างเพื่อน ความรู้สึกภาคภูมิใจต่อมาตุภูมิ
เป็นต้น นวนิยายเรื่องนี้ไม่เพียงถูกนำมาแปลเป็นภาษาไทยเท่านั้น ยังมีผู้นำไปแปลเป็นภาษา
อื่น ๆ อีกเกือบทุกภาษา (บุญเพ็ญ มังคละศรี: 2507: 5)

ปี พ.ศ. 2484 มีนวนิยายแปลสำหรับเด็กและวัยรุ่น ออกมามากมาย เมื่อ
หม่อมเจ้าหญิง พิจิตรจิราภา เทวกุล ทรงแปลนวนิยาย เรื่อง เจ้าชายกับยาจก จาก
The Prince and The Pauper ของ Mark Twain เรื่อง เฮ็สเพอร์สยามอัปปาง
จาก The Wreck of Hesperus ของ Henry Wordswarth Longfellow
เรื่อง เวลามฤตยู จากเรื่อง The Hour of Death ของ Lord Lytton
(สมศรี บัวเล็ก 2502: 42)

ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2493 เป็นต้นมา มีการแปลนวนิยายเรื่องยาว สำหรับเด็กและเยาวชนมากขึ้น นักแปลผู้ริเริ่มงานด้านนี้ ได้แก่ อ.สนิทวงศ์ แปลเรื่อง สัตรีณี จากเรื่อง Little Woman ของ Louisa May Alcott เรื่อง สัตรีณี จากเรื่อง Little men ของ Alcott เช่นเดียวกัน และ ไฮดี้ หรือ ขวัญใจคุณหนู จากเรื่อง Heidi ของ Johanna Spyri เป็นต้น (กลุ่มมจิตรต์ พลายเวช 2526: 21)

มีหน่วยงานหลายประเภทที่ดำเนินการแปลนวนิยายสำหรับวัยรุ่น เช่น ใน ปี พ.ศ. 2495 สำนักงานแถลงข่าวสารออเมริกัน ผลิตผลงานแปลต่าง ๆ ใน 6 สาขาวิชา ได้แก่ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การเมือง สังคมศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และวรรณคดี นอกจากนี้ ได้นำวรรณกรรมที่มีชื่อเสียงของอเมริกันมาแปลเป็นภาษาไทย เช่น เรื่อง เผ่าผจญทะเล (2500) แปลโดย วิทย์ ศิวศรียานนท์ จากเรื่อง The Old Man and the Sea โดย Ernest Hemingway ใน ปี พ.ศ. 2510 สำนักงานแถลงข่าวสารออเมริกันได้ผลิตหนังสือแปลโดยใช้ชื่อว่า "หนังสือแปลชุดเสรีภาพ" เช่น เรื่อง ชาวเกาะนอก (2512) แปลโดย บันลือ ถิ่นพังกา จากเรื่อง The Off-Islanders โดย Nathaniel Benchley เรื่อง นกเค้าแมวร้องสองครั้งที่แค้ชพิชเบิร์ด (2513) แปลโดย รัญจวน อินทรกำแหง จากเรื่อง The Owl Host Twice at Catfishbend โดย Ben Lucian Burman เรื่อง ของขวัญจากกวาง (2514) แปลโดย ทรรคิเยา กัลยามมิตร จากเรื่อง The Gift to the Deer โดย Helen Hoover (วรรณิ์ ต้องเคียน 2515: 206, 341-373)

สำนักพิมพ์เอกชนหลายแห่งจัดพิมพ์นวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่น ส่วนใหญ่เป็นนวนิยายแปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ เช่น สำนักพิมพ์มุกหนังสือ เรื่อง โจแสนสวย (2500) แปลโดย อ.สนิทวงศ์ จากเรื่อง Beautiful Joe : A Dog's Own Story โดย Marshall Saunders สำนักพิมพ์แพรวศึกษา เรื่อง อเมริกันดำ (2501) แปลโดย พิทยสุตา จากเรื่อง Black Boy โดย Richard Wright สำนักพิมพ์ประมวลสาส์น เรื่อง ป่าดงพงพี (2504) แปลโดย บุญเนื่อง บุญเขตร จากเรื่อง The Jungle Book โดย Rudyard Kipling (วรรณิ์ ต้องเคียน 2515: 426-430) สำนักพิมพ์บำรุงสาส์น

จัดพิมพ์หนังสือชุด ชื่อ "ชุดบ้านเล็ก" (2507) ประกอบด้วยเรื่อง บ้านเล็กในป่าใหญ่, บ้านเล็กในทุ่งกว้าง, บ้านเล็กริมห้วย, ปิกองอันแสนสุข, เมืองเล็กในทุ่งกว้าง, และ ฤดูหนาวอันแสนนาน แปลโดย สุนทรธรส หรือ หม่อมหลวงรสคนธ์ อิศรเสนา จากเรื่อง Little House Series สำนักพิมพ์รวมสาส์น เรื่อง ไอ้แซมเถื่อน (2508) แปลโดย เนืองน้อย ศรีทศา จากเรื่อง Savage Sam โดย Gibson Fred สำนักพิมพ์เกษมบัณฑิต เรื่อง จิมผู้โชคดี (2510) แปลโดย ชัยวัฒน์ จากเรื่อง Lucky Jim โดย Ami Kingsley สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์ เรื่อง ครูณีเกาะแก้ว (2510) แปลโดย เอก สุภานันท์ จากเรื่อง Island of the Blue Dolphins โดย Scott O'Dell สำนักพิมพ์บรรณาคาร เรื่อง เมาศลิลูทมาปา (2512) แปลโดย บรรยงค์ จากเรื่อง The Mowgli's Stories โดย Rudyard Kipling สำนักพิมพ์กราฟิควาร์ต เรื่อง ฮัคคินส์ (2518) โดย Mark Twain แปลโดย ปิยดา วนันท์ ชมรมเด็ก เรื่อง ระวางไพร (2519) แปลโดย ปิยดา วนันท์ จากเรื่อง Walkabout โดย Jame Vance Marshall สำนักพิมพ์บรรณกิจ เรื่อง น้ำใจนักกีฬา (2522) แปลโดย ลมุล รัตตากรจากเรื่อง River Boy of Kashmir โดย Jean Browell สำนักพิมพ์ดวงกมล เรื่อง ชาลิกับโรงงานช็อคโกแลต (2523) แปลโดย สุพรรณิการ์ จากเรื่อง Charlie and Chocolate Factory โดย Roald Dahl สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช พิมพ์หนังสืออ่านสำหรับเด็กชายชดต่าง ๆ ซึ่งมีนวนิยายแปลรวมอยู่ด้วย เช่น "ชุดก่อนนิทรา" เรื่อง แมงมุมเพื่อนรัก (2522) แปลโดย มัลลิกา จากเรื่อง Charlott's Web โดย E.B. White "ชุดตำนานและเทพนิยาย" เรื่อง พลอยน้ำเพลิง (2527) แปลโดย สุภัชวิน จากเรื่อง Weirdstone of Brisinghamen โดย Alan Garner "ชุดผจญภัยต่างแดน" เรื่อง ผจญภัยในนอร์เวย์ (2522) แปลโดย อ.สนิทวงศ์ จากเรื่อง Adventure in Norway โดย Virginia Alcott "ชุดผจญภัยวัยรุ่น" เรื่อง แก๊งม้าขาว (2526) แปลโดย ไพรัช แสนสวัสดิ์ จากเรื่อง The White Horse Gang โดย Nina Bawden "ชุดไพรกว้าง" เรื่อง กระรอกเทา (2528) แปลโดย ลมุล รัตตากร จากเรื่อง Squirrel โดย Joseph Wharton Lippincott "ชุดบ้านนี้เรารัก" เรื่อง ห้าไบเอตา (2527) แปลโดย เนืองน้อย ศรีทศา จากเรื่อง All of a Kind Family โดย Sydney Taylor

(กล่อมจิตต์ ปลายเวศ 2532: 13-14) จากรวบรวมของงานวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้ทราบชื่อ สำนักพิมพ์ที่พิมพ์นวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่นในปัจจุบันเพิ่มขึ้น เช่น สำนักพิมพ์เรจินา เรื่อง คุณแม่คนใหม่ (2530) แปลโดย อี๊ดดี จากเรื่อง Sara, Plain and Tall โดย Patricia Maclachlan สำนักพิมพ์ดอกหญ้า เรื่อง ผมชื่ออาราม (2531) แปลโดย นารีรัตน์ จากเรื่อง My name is Aram โดย William Saroyan สำนักพิมพ์เยาวชน เรื่อง จะหยุดคืนวันเพื่อฝันถึง (2530) แปลโดย สุกธิ โสภา จากเรื่อง The True Story of Littly Stubeck โดย James Aldridge สำนักพิมพ์หนังสือเล่มเล็ก เรื่อง เบ็ดปลา (2530) แปลโดย สุกธิ โสภา จากเรื่อง Fub โดย Jim Dodge สำนักพิมพ์บ้านถิ่น เรื่อง เขอดยาก็พ่อเหมือนฉันใหม่ (2531) แปลโดย สุกธิชิน จากเรื่อง Nanny, the Champion of the World โดย Roald Dahl สำนักพิมพ์เม็ดทราย เรื่อง เจ้าหนูเขากวาง (2531) แปลโดย อ้อยควัน จากเรื่อง The Boy Who Sprouted Antlers โดย John Yeoman ฯลฯ

นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานของราชการที่ได้ดำเนินการแปลนวนิยายสำหรับวัยรุ่น เช่น ในปี พ.ศ. 2519 มีการจัดตั้งศูนย์พัฒนาหนังสือ ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ มีหน้าที่รับผิดชอบงานพัฒนาหนังสือตามหลักสูตรระดับต่าง ๆ พัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม (ตลอดจนสิ่งพิมพ์ประเภทอื่น) และมีโครงการจัดทำหนังสือสำหรับเด็กระหว่าง พ.ศ. 2520 - 2524 หลายโครงการ โครงการที่เกี่ยวข้องกับการแปลวรรณกรรมสำหรับเยาวชน ได้แก่ "โครงการจัดทำหนังสือสำหรับเด็กร่วมกับศูนย์วัฒนธรรมแห่งเอเชียของ ยูเนสโก" (Asian Cultural Center for UNESCO) ได้คัดเลือกนิทานพื้นบ้าน แล้ว จัดพิมพ์เป็นต้นฉบับภาษาอังกฤษส่งไปยังสำนักงานใหญ่ขององค์การศึกษาวិทยาศาสตร์และ วัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) เพื่อจัดพิมพ์รวมเป็นเล่ม ร่วมกับเรื่องของประเทศต่าง ๆ ที่เป็นสมาชิกขององค์การนี้ และนำฉบับภาษาอังกฤษกลับมาแปลเป็นภาษาไทย และ จัดพิมพ์เผยแพร่ ได้แก่ นิทานพื้นเมืองของเอเชียสำหรับเด็กที่ทุกแดน (2519) แปลจาก Folk Tales From Asia โดย สุกธนรส หรือ หม่อมหลวงรสคนธ์ อิศรเสนา งานเทศกาลในเอเชีย (ม.ป.ป.) แปลจาก More Festivals in Asia

โดยท่านผู้หญิงสมโรจน์ สวัสดิกุล ณ ออยุธยา (กลุ่มจิตต์ พลายเวช 2526: 25)
 ปัจจุบันศูนย์พัฒนาหนังสือได้ผลิตงานแปลประเภทนวนิยายสำหรับวัยรุ่นที่เด่น ๆ ได้แก่ เรื่อง
บ้านใหม่ (2527) แปลโดย ลัดดา อมรทัต จากเรื่อง The Ark ของ มาร์กทวิต
 บินาลี ไอส์เบิร์ต ต้นฉบับเป็นภาษาเยอรมัน เรื่อง เมื่อฉันติดยา (2531) แปลโดย
 สุวิทย์ รุ่งวิสัย จากเรื่อง I Was a Drug Addict ของ ลาวินตรา ซิงส์ ต้นฉบับเป็น
 ภาษาอังกฤษ เรื่อง หนูน้อยจอมทรนง เล่ม 1 (2531) แปลโดย สิทธา พินิจภูวดล จาก
 เรื่อง San Famille ของ เฮ็คเตอร์ มาร์ลือต ต้นฉบับเป็นภาษาฝรั่งเศส

ในปี พ.ศ. 2529 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้สนับสนุนให้คณะอักษรศาสตร์
 จัดตั้งศูนย์การแปล มีวัตถุประสงค์ และเป้าหมายที่สำคัญหลายประการ ได้แก่ เพื่อสนับสนุน
 ให้มีการแปลวรรณกรรมของไทยสมัยต่าง ๆ เพื่อช่วยให้คนไทยได้รู้จักวรรณกรรมเด่น ๆ
 ของต่างประเทศเป็นต้น ผลงานของศูนย์การแปลมีทั้งที่แปลจากเรื่องภาษาไทยเป็นภาษา
 ต่างประเทศ ได้แก่ งานแปลเรื่อง เมืองหลวง แปลเป็นภาษาต่างประเทศ 8 ภาษา
 (2528) และแปลเรื่องจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทย ได้แก่ รวมเรื่องสั้นนานาชาติ
 (2529) เรื่องสั้นดีเด่นจีน-ญี่ปุ่น (2531) รวมเรื่องสั้นนานาชาติ เล่ม 2 (2533) และ
นิทานพื้นบ้านเยอรมัน (2533) (ศูนย์การแปล คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 [ม.ป.ป.])

ประเภทของนวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่น

เนื่องจากนวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่นในปัจจุบันมีเป็นจำนวนมาก จึงมีการแบ่ง
 ประเภทของนวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่น ซึ่งคล้าย ๆ กับการแบ่งประเภทของนวนิยายโดย
 ทั่ว ๆ ไป ซึ่งแบ่งได้หลายแนวทาง ได้แก่

Manuel Komroff (1950: 28 - 29) จำแนกนวนิยายตามเนื้อหาได้ 15
 ประเภท คือ

1. นวนิยายเชิงชีวประวัติ (Biographical Novel) มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับตัวละครตัวหนึ่งเป็นตัวเอก มักได้เค้าโครงเรื่องจากชีวิตจริง
2. นวนิยายสะท้อนสังคม (Social Novel) เนื้อเรื่องเกี่ยวข้องกับสังคมส่วนใดส่วนหนึ่งในสมัยหนึ่ง
3. นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ (Historical Novel) เนื้อเรื่องกล่าวถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอดีต
4. นวนิยายแสดงข้อคิด (Thematic Novel) เป็นนวนิยายมุ่งแสดงความคิดอย่างใดอย่างหนึ่ง
5. จินตนิยาย (Novel of Fantasy) เนื้อเรื่องประกอบด้วยเหตุการณ์น่าตื่นเต้นและสนุกสนาน อันเกิดจากจินตนาการของผู้ประพันธ์
6. นวนิยายล้อเลียน (Satires Novel) แต่งขึ้นเพื่อเยาะเย้ยล้อเลียนหรือเสียดสีประชดประชันความเลวร้าย และความยุ่งยากในสังคม
7. นวนิยายผจญภัย (Novel of Adventure) เป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น หรือสำเร็จโดยไม่คาดหมาย แก่ตัวเอก ประกอบด้วยเหตุการณ์ที่มีอันตราย มีการต่อสู้ สตรี และความรัก
8. อาชญากรรม หรือ เรื่องลึกลับ (Detective and Mystery) เกี่ยวกับเรื่องคดีต่าง ๆ ที่ต้องมีการสืบสวน มีความลึกลับที่ต้องพิสูจน์
9. นวนิยายลึกลับเหนือธรรมชาติ (Horror and Supernatural) เป็นเรื่องภูตผี ปีศาจ อภินิหาร และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่พิสูจน์ไม่ได้
10. นวนิยายเกี่ยวกับท้องถิ่น (Novel of Soil) นวนิยายประเภทนี้มีแกนสำคัญ คือ สถานที่อันเป็นบ่อเกิดของเหตุการณ์และตัวละครในเรื่อง
11. นวนิยายเป็นตอนต่อเนื่องกัน (Episodic Novel) เป็นเรื่องเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกัน แต่มีความสัมพันธ์กันด้วยการใช้ตัวละครชุดเดียวกัน
12. นวนิยายผู้ร้ายผู้ดี (Picaresque Novel) คือ นวนิยายที่ตัวเอกเป็นคนสามัญ หรือเป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียในสายตาของคนทั่วไป เช่น พวกมิจฉาชีพ คนเสเพล มีเรื่องราวเป็นตอน ๆ ต่อเนื่องกัน โดยใช้ตัวละครชุดเดียวกัน

13. นวนิยายเชิงจิตวิทยา (Psychological Novel) เป็นเรื่องที่บรรยายความรู้สึกและจิตใจของตัวละครเอก ซึ่งเป็นผลจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ประสบจากสภาพชีวิตในด้านต่าง ๆ นวนิยายประเภทนี้มีพฤติกรรมและเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นน้อย

14. นวนิยายเชิงปัญหา (Problem Novel) เป็นเรื่องซึ่งแสดงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม เช่น ความชั่วร้ายทางการเมือง ความล้มเหลวในสังคม ความขัดแย้งระหว่างผิว และปัญหาชีวิตครอบครัว เป็นต้น

15. หัสนิยาย (Humor Novel) เป็นเรื่องเบาสมอง มุ่งให้ความบันเทิงเป็นสำคัญ

Royal A. Gateman (อ้างถึงใน จรุณห์ เพชรภูมิ 2523: 102) ได้แบ่งนวนิยายออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ และแบ่งย่อยอีก คือ

1. นวนิยายเชิงสังคมวิทยา (Socialological Novel) คือ

นวนิยายเชิงปัญหา (Problem Novel) คือนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสังคมเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง เช่น เรื่องครอบครัวหรือเชื้อชาติ

นวนิยายเชิงประชาสัมพันธ์ (Propaganda Novel) คือ นวนิยายที่สนับสนุนกลุ่มชนหรือสถาบันแห่งใดแห่งหนึ่ง แล้วตำหนิติเตียนหรือกล่าวหาสิ่งอื่น หรือบุคคลอื่น

นวนิยายเพื่อกรรมมาชน (Proletarian Novel) คือ นวนิยายที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงความเห็นใจและเข้าใจปัญหาของชนชั้นกรรมกรและผู้ใช้แรงงาน

นวนิยายเกี่ยวแก่ท้องถิ่น (Novel of the Soil) นวนิยายที่ประกอบด้วยพฤติกรรมต่าง ๆ อันเป็นผลจากธรรมชาติ เช่น ความแห้งแล้ง แผ่นดินไหว น้ำท่วม เป็นต้น

2. นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ (Historical Novel) ได้แก่

นวนิยายเกี่ยวกับยุคสมัย (Period Novel) คือ นวนิยายที่แสดงรายละเอียดทางสังคมในอดีต โดยสร้างตัวละครขึ้นมาใหม่

นวนิยายโลดโผนอิงประวัติศาสตร์ (Historical Romance) คือ เรื่องเหตุการณ์บ้านเมือง และการผจญภัยในอดีตนานมาแล้ว มีเรื่องตื่นเต้นเพื่อหนีความจริง

นวนิยายอิงประวัติศาสตร์อย่างแท้จริง (Historical Novel proper) เป็นเรื่องที่แสดงข้อเท็จจริงแห่งยุคสมัย โดยมุ่งให้อดีตเป็นตัวอย่างแก่ปัจจุบัน

นวนิยายแสดงเบื้องหลัง (Confession Novel) คือ นวนิยายที่ใช้เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ หรือข่าวซึ่งคนทั่วไปสนใจเป็นโครงเรื่อง มีประเภทย่อย คือ

นวนิยายลึกลับเกี่ยวกับสมัยโกธิค

อาชญากรรม

นวนิยายเชิงวิทยาศาสตร์

เปลื้อง ฌ นศร (2514: 102-105) จำแนกนวนิยายตามแนวการเขียนได้ 3 ประเภท คือ

1. นวนิยายผูกเรื่อง (Plot Novel) หมายถึง นวนิยายที่ยึดการวางโครงเรื่องเป็นหลักหัวใจของนวนิยายอยู่ที่การสร้างเหตุการณ์อันน่าตื่นเต้นเอาไว้ในเรื่อง
2. นวนิยายแนวจิตวิทยา (Psychological Novel) หมายถึง นวนิยายที่

แสดงให้เห็นผู้อ่านทราบว่า ตัวละครหรือผู้ประพันธ์มีความคิดเห็นอย่างไร เช่น มีความกลัว ความใฝ่ฝัน ความหวัง ความปรวนแปรตามทางชีวิตว่าเป็นอย่างไรบ้าง

3. นวนิยายสมจริง (Realistic Novel) หมายถึง นวนิยายที่มุ่งให้ผู้อ่านมองเห็นสภาพความเป็นไปในชีวิตตามความเป็นจริงอย่างละเอียดถี่ถ้วน

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้จำแนกประเภทของนวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่นตามแนวการเขียนเป็น 3 ประเภท คือ นวนิยายผูกเรื่อง นวนิยายแนวจิตวิทยา และนวนิยายสมจริง ทั้งนี้เพราะ นวนิยายผูกเรื่องเป็น เรื่องที่ตื่นเต้นเร้าใจ วัยรุ่นจะได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน นวนิยายแนวจิตวิทยาเป็น เรื่องที่ผู้เขียนได้แสดงให้เห็นถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิต วัยรุ่นจะได้ทราบวิธีป้องกันและแก้ไข นวนิยายสมจริง เป็นเรื่อง que แสดงความเป็นไปในชีวิตตามสภาพความเป็นจริงทุกแง่มุม วัยรุ่นได้นำแง่คิดต่าง ๆ นั้นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ ในการดำเนินชีวิตของตนเอง